

Přivítání:

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

Ž 103,1-5

1. píseň Sv. 284 Radujte se, bratři

Modlitba:

Pane Bože, přicházíme k Tobě často zmožení, unavení, přetížení vším, co na nás dopadá. Prací, studiem, svými blízkými i sami sebou. Občas ani nevíme kudy kam a kudy dál. Je toho někdy trochu moc a stále po nás někdo něco chce. Pomoc, podporu, naději. Nic laciného. Nic, o co bychom nemuseli znovu a znovu zápasit. A když už nám tu a tam něco vyjde a my se máme třeba i dobře, stejně, přitakat svému život není jen tak. A my tu stojíme a čekáme, kdy zavítáš. Tvůj příchod vyhlížíme. Leč možná trochu malomyslně. Nějak se nemůžeme dočkat. A tak tě prosíme, tam, kde sami nestačíme, tehdy, když už nemůžeme. Podávej nám svoji pomocnou ruku, prosíme tě o podporu v našich každodenních bojích. Přiblížuj se, když se my sami Tobě vzdalujeme. Pane, prosíme Tě, buď nám přítomen i svým Svatým Duchem. Tvé slovo ať se nám stane posilou a povzbuzením. A učiň si z nás svá živá slova i v letošním adventu.

1. čtení: Iz 40,25-31 (Irena)

Čtení žalmu 103 responsoriálně

2. čtení (kázání): Mt 11,28-30

Kázání

Vyznání vin (Jan)

2. píseň EZ 197 Duše má v tichosti

VP (Jan)

Oznámení (Jan)

Požehnání

3. píseň EZ 259 Navštiv nás Kriste žádoucí

Nemusí se nám to líbit, nemusíme s tím ani souhlasit, ale to je asi tak jediné, co s tím můžeme dělat. Milí přátelé v Kristu! Máme tu před sebou velmi pozitivní a optimistický text. Chválí se v něm vykoupení v Synu, který nám (a zvláště našim duším) nabízí odpočinutí a místo toho, co nás namáhá a vůbec obtěžuje (to bere na sebe), přicházíme k jeho tomu, co netlačí ani netíží. Radostnější a veselejší to už snad ani být nemůže. Ke slovu tu přichází, na co asi všichni čekáme a nač se svým způsobem i těšíme.

Ale popořadě. Pán Ježíš v ten čas velebil svého Otce, co všechno skryl před moudrými a rozumnými, a raději to zjevil maličkým a že se mu tak i zalíbilo. Toť k Otcí. K tomu, jemuž není nic rovno a jenž stvořil i to, co není moc vidět (co se jen tak nevidí).

Sám k sobě přidává, co všechno je mu od jeho Otce dáno, a přísazuje něco v tom smyslu, že jen Otec zná svého Syna a jen Syn zná svého Otce – snad kromě toho, komu by to ten Syn chtěl zjevit. Tady nám trocha naděje svítá, ale stále to nějak není ono.

Až řekne – a teď pozor – „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám. Odpočinout.“ To platí pro tebe, pro vás, pro mě i pro nás. Pro všechny, kdo by toho už mohli mít takřkajíc plné zuby. Tak jedem, vzhůru za Ježíšem! Není na co čekat.

Jenže, co když jsem v plné síle, všechno zvládám, klidně i levou zadní, nemám ani nechci mít žádné starosti, jen samé radosti, takže mě ani nic nenamáhá (ani nemůže), všechno je, jak má být. Nebo to aspoň bude v pořádku, dobré, protože to tak má být. Všechno mám, nebo aspoň budu mít pod kontrolou. I ty každodenní povinnosti mě hlavně naplňují radostí, že mám co dělat a zvláště mě těší, když vidím výsledky. Je za mnou dobrá práce a z dalších nových úkolů se zase jen raduji. A kdyby mi snad něco nešlo, tak stačí říct s chutí do toho, půl je hotovo a ono to půjde. Tudíž se nenamáhám ani nejsem obtížen žádnými břemeny, a tedy nepotřebuji odpočinutí. Že by?

Tak za prvé, dobře ti tak, však tě to časem přejde a za druhé, jen se neboj a nechval dne před večerem. Ono se vždycky něco najde. Co jsi odložil a měl by ses k tomu vrátit, dodělat, dopsat, dočíst, dokončit. Aby sis mohl odpočinout. Nejdřív práce, potom zábava, slýchávám od dětství. A protože stále nic, musím odpočívat při práci. Naštěstí nás má teologie a její studium bavit, takže je všechno v nejlepším pořádku, a my se můžeme soustředit na radostné očekávání toho, i díky němuž to vlastně všechno děláme. Co víc si přát.

A i kdyby tomu tak nebylo, nedávno jsem s překvapením zjistil, že evangelická mládež na svých setkáních hraje hry a že je to baví. Trochu jsem si myslel, že se této kratochvíli oddávají tak maximálně napůl ještě děti, co si s nimi naše evangelické sbory neví rady a posílají je do mládeže, ale ne, i pražští vysokoškoláci vymýšlejí, co si zahrají. No nic. Hlavně,

když je těší i programy biblické, že. Zvláště v čase předvánočním. V radostném očekávání, co či kdo to vlastně přijde. A plném radosti z toho, že jsme všichni u toho.

Ale i tak nás, všechny zmožené a utahané, Ježíš zve k odpočinutí. Takže máme ještě nějakou šanci. Co to ale všechno znamená? Co nás tak může v dnešní době, kdy v podstatě všechno máme, ještě zmáhat? Především mi připadá, že nás namáhá hlavně práce, studium a vztahy. Tedy život a jeho plnost. Vyhnout se však tomu nejde, bohužel, bohudík. Tíže Zákona, všeho toho, co mám a nemám dělat. Otrocké jho našich nejnvtřnějších tužeb, o nichž kolikrát ani nevíme, co si to vlastně přejeme. Břemena nesplněných úkolů, odpovědnosti za ty druhé a našeho já. Strach, že to nezvládnou, nestihnou, že o někoho přijdu, že ho ztratím, obava ze sebe sama. Nejistota a neklid, strašáci i dnešní doby. K tomu snad i čím dál hlasitější potřeba naděje, optimismu a lepší nálady. Křik současníka, jenž volá o pomoc a hledá ji ve všelijakých náhražkách, které by mu aspoň na chvíli ulevily, uklidnily, zbavily úzkostí. Když neví, kudy kam, když nemůže dál, když věci přicházejí jinak, než čekal. Nebo nepřicházejí vůbec. Marnost nad marnost. Prázdnota života, vyprázdňení smyslu. A nemusí tím být ani nějaká těžkost, zlá věc, to by možná bylo ještě dobré, horší je, když už není vůbec nic. Zmar. Zbydou jen oči pro pláč. Naprostá ztráta jakéhokoli smyslu. Když už ani ta filosofie nepřináší útěchu. O moudrosti ani nemluvě. Únava, vyčerpání a přetížení. Unavení životem (sluncem v létě, mrazem v zimě), vyčerpání vlastními silami, přetížení tím, co všechno si neseme. A k tomu všemu občasná poznání, že to celé vlastně ani nebylo nutné, když jediné, na čem doopravdy záleží, je to, že vůbec jsem a k životu potřebuji jen se uživit a mít kde spát. Nač a oč se ještě snažit, pokoušet? A hlavně proč?

Náš Pán, Ježíš Kristus nám však i přesto nebo možná právě proto dává odpočinout. A to znamená co? Na čem se to zakládá a co z toho vyplývá? Zeptal by se prof. Erazim Kohák. „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším.“ Pokračuje Ježíš. A tato jeho moudrost, moudrost Boží, moudrost Božího království především nestojí na výkonech: není výsledkem toho, jak ctnostně nebo zbožně žijeme, toho, co by mělo být vidět. Ne. Je spíše útočištěm pro ty, kteří už nemohou dál, neví kudy kam. Komu se ztratil následovník, kdo se ztratili jemu. A v tom tkví paradox následování – on bere na sebe to naše (táhneme to spolu) a my s tím přijdeme k jiným a novým obtížím. Nemusíme být na své otázky a problémy sami a zároveň přijímáme problémy a otázky toho druhého.

A ještě lépe, chce se tu po nás být tiší a pokorného srdce. Tichému bude blaze už proto, že dostane zemi za dědictví, jak víme už z páté kapitoly, což je podobně dobré jako být dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, na to je však třeba ctít otce svého i matku svou. Ano,

být tichý, mírný, vlídný. Snad i přívětivý, příjemný a usměvavý. A pozitivní. Samá přídavná jména, která sama o sobě mnoho neříkají. Asi jako krásný, hezký, nebo jen líbivý. I coby evangeličtí teologové a mnozí z nás snad i budoucí faráři máme být především milí a otevření. A hlavně tu máme být pro druhé a ne jen sami pro sebe. Umět s každým pohovořit a nejlépe si se všemi hned porozumět. Přitom daleko zajímavější, dokonce i o něco pravdivější ten život je, i se světem kolem nás včetně našich bližních, hlavně tehdy, když nerozumíme, hledáme společnou řeč, neuspokojíme se jen tak s něčím a odpočinutí i svým duším nalézáme jen a pouze u našeho Pána, Ježíše Krista. Jenž odkazuje k tomu, v němž složit naději znamená nabýt nových sil, běžet bez únavy, jít bez umdlení. A odpočinout u Ježíše znamená vděčně, tiše a pokorně (to je to jak) vejít do jeho útočiště a otevřít se, přijmout, nechat se oslovit, nebo jen zmlknout před mocí našeho Pána. Jehož jho má a někdy i dává smysl. Ne, že by to naše nemělo nebo nedávalo, ale člověk je nenesení sám. Vždyť i ten život často dává a dostává smysl, když ho nemusím nést sám. A Ježíš nabízí to své jho, prý lehčí, „vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží“. Dalo by se říci, že jeho jho je prospěšné, užitečné, dobré. Jeho jho je být pomazaným Hospodinovým, patřit tomu, jenž není zemdlený, není znavený, není ani nerozumný. Ba dokonce dává tomu zemdlenému sílu a bezmocnému dostatek odvahy. I když my jsme ještě mladí a neklidní a občas se i potácíme a klopýtáme (zvláště někteří, zvláště někdy), tak Ježíšovo jho je být Kristem a nést Krista dává smysl. A co víc si může člověk přát, než když mu to dává smysl. Kéž by i ten letošní advent, období očekávání příchodu toho, který jistě přijde, měl svůj smysl a kéž bychom se i po něm mohli znovu a znovu ptát. Má to smysl? Kéž by se nám otázka po smyslu stala vodítkem, když čekáme, kdy zavítáš. I když se tak děje po celý život. Amen